

ערב הסעודית: ראשים ערופים על המירקע

שקנת אבו-טאוב
אהבה, דם ונפט

לפי הוראותיו של שמידט מפעילה התביעה הכללית את התקנה האסרת על "אוייבי החוקה הגרמנית" לעבוד בשירות המדינה. תקנה זו זכתה בשנים האחרונות באיניטרטציה רחבה ביותר, ולפסילת אלפי מועמדים עלידי ועדת-סינון לעובדי-המדינה, הפועלת בשיטות אנטי-דמוקרטיות מובהקות.

בשבוע שעבר ניתנה על ראשי המקרקארטיסטים בגרמניה מהלומה כבדה. נסיגים לפטר דוור גרמני קומניסטי, האנס פטר, אחרי 29 שנות עבודה, הוכשל עלידי בית-המשפט בפנקפורט. השופט קבע שפטר לא עבר על תקנות-הדואר. פעילותו במסלג התנהלה אך ורק אחרי שעות-העבודה.

יקרתה של התביעה הכללית נפגעה מאד כתוצאה מפסק-הדין. היא הורחה על הפסקת הליכי-פיטורים נגד 60 עובדי-מדינה אחרים, שהואשמו בשמאלנים בהתייעצות רמת-דרג, שכינס שמידט עצמו, נקבעה מדיניות חדשה. מכיון שלא ניתן לפגוע בשמאלנים המועסקים כבר בשירות-המדינה, תוגבר פעילותן של ועדות-הסינון, כדי למנוע קבלתם של שמאלנים וקומניסטים כעובדי-המדינה.

בתקופת הרפובליקה הווימארית, בין שתי מלחמות העולם, נהג זינסטון צ'צ'יל לומר שהדמוקרטיה היא זהו לרוחם של הגרמנים. ואננס, מייבנים אוטוקראטיים רבים עדיין מאפיינים את החברה הגרמנית. הרוח האנטי-דמוקרטית הו מאפשרת לשמידט, סוציאלי-דמוקרט מוצהר ומראשי "העולם החופשי", להפעיל מערכת מק-קריטטית מובהקת בארצו.

סובייטית, גורס תומאס. במאי הטלוויזיה הבריטית, התמחה בשנים האחרונות בסירטי עלילה ניאורית-עדתיים, המברר ססים על עובדות מוצקות. סירטי מותה של נטיכה, שהוקרן לפני שבועיים ברשת הטלוויזיה המיסחרית בבריטניה, לפני קהל הנאמד ב-19 מיליון בני-אדם, מבוסס גם הוא על מעשה שהיה. עריפת ראשה של הנסיכה היפה מישה ומאהבה, בכיכר הראשית בריאה, בירת ערביה-סעודית, בשנת 1977.

גרמניה: הדוור לא פוטר

הלמוט שמידט, ראש ממשלת מערב-גרמניה, הוא עתה אחד מהמנהיגים החזקים ביותר בקהיליה הבינלאומית. שמידט הצליח למחות את שרידי האיבה הנושנה והעמוקה בין גרמניה לצרפת, חישל ברית מוצקה ודינאמית עם ואלרי ז'יסקאר-ד'סטאן.

השניים שולטים כיום בשוק האירופי. בריטניה בודדה לחלוטין, שיתוף הפעולה עם ארצות-הברית הוא הדוק, אבל קשה לומר שלגרמנים או לצרפתים יש מעמד של גרורות.

האינטרס האירופי, כפי שהם רואים אותו, מדרין את השניים בפעולתם בזירה הבינלאומית. גישתם לברית-המועצות ולמזרח-אירופה מעוגנת היטב במיקומם הגיי-אוגרפי. באינטרס הכלכלי ובראית-העולם שלהם.

שמידט מגלה עתה ביטחון עצמי רב. אפילו עליית קרנו של וילי בראנדט, אחרי פירסום הדו"ח המביק שלו על יחסי הצפון התעשייתי והדרום המתפתח, לא שינתה דבר במעמדו של שמידט.

חלוקת התפקידים בין השניים היא עתה ברורה. ברנדט פועל כמדינאי על-לאומי, ומתבטא בעיקר במיסגרת האינטרנציונאל הסוציאליסטי. שמידט הוא מנהיג גרמניה, וביחד עם ז'יסקאר מנהל את המדיניות האירופית כולה.

לשמאלנים אסור. הסוציאלי-דמוקראט, מדיניות כלכלית רכושנית מובהקת, הממונת עלידי מוסדות סעד ורווחה, מישטרו ממשך בדיכוי אנשי שמאל וקומוניסטים ללא רחמים, תוך שימוש נרחב במישטרה הפוליטית, במערכת-החינוך האוטוריטרית ובפיטורים המוניים בשירות המדינה.

הסרט צולם במצריים ובתפקיד הנסיכה מופיעה השח-קנית המצרית סוזאן אבו-טאוב. בהפקתו השתתפו, מילבד בריטניה, גם הולנד, יפאן, ארצות-הברית, אוסטרליה ונירילנד. כל הארצות האלה הודיעו על כוונתן להקרין את הסרט בקרוב.

התגובה הסעודית: השתוללות חסרת-תקדים. המלך חאלד, אחד מעמדי-התווך של "העולם החופשי" נגד האיום הסובייטי, פתח במערכת לחצים ואיומים נגד כל המדינות המערבות בפרשה.

הולנד חוששת מחרס-נפט ובריטניה מפגיעה בסחר עם הסעודים, המגיע לשני מיליארד דולר בשנה. גם אוסטרליה מקבלת 30% מהנפט הגולמי שלה מהסעודים, ואילו יפאן תהיה, כהרגלה, הראשונה להתקפל בפני הלחץ.

הממשלה השמרנית הבריטית הגיבה בפיקר-כריים של ממש. השגריר בסעודיה, גיימס קרייג, הפסיק את חופשתו וחס לג'דה, לפייס את המישפחה המלכותית. הוא זכה בקבלת-פנים מקפאה. שרה-חוקי, הנסיך סעד אל-סייאל, הביע את מורת-רוחו מהצגת הסרט האנטי-מוסלמי בטלוויזיה הבריטית. הוא דחה את כל הסבריו של קרייג על חופש-העיתונות, ואיים בניחוק כל קישרי המיסחר והתיירות עם-בריטניה. 25%

מהסחר המזרח-תיכוני של האימפריה-הישעבר הוא עם ערביה-סעודית. חוגים כלכליים בלונדון הסבירו שבריטניה מנהלת תחרות קשה עם חברות גרמניות, יפאניות, דניות ואפילו טאיווניות על השוק הסעודי.

דובר לישכת-המיסחר הבריטית טען שהתוכנית תביא לתוצאות הרוח-אסון עבור בריטניה. תוכנית-החומש הי סעודית, שתעלה ארבעה מיליארדי דולר, עלולה לפסוח על חברות בריטיות.

צריכים להבין. לשיא הצביעות הגיע העיתון האולטרא-שמרני, סאנדיי טלגראף, במשך עשרות שנים מטיף טלגראף לכל העולם ברוח הדמוקרטיה הליברלית. כל חריגה מזכויות-האדם בארצות הקומוניסטיות או בעולם השלישי זוכה בתגובות צדקניות ושוצפות של טלגראף. עתה נאלץ העיתון להגן על האינטרסים של לקוחותיו העיקריים, חברות-הנפט, החברות העל-לאומיות וחוגי ההון הגדול הבריטי. סאנדיי טלגראף גילה פיתאם שבארצות שונות קיימים נוהגים שונים. על חוקי-העריפה הנתעבים, הנהוגים בערב-הסעודית הפרו-מערבית, כותב טלגראף: "חוסר-ההבנה של כלפי הסעודים מרחיב את פער התרבות הניכור בינינו לבינם. הלקאות והוצאות" להורג פומביות נראות בארבריות בעינינו, אך עלינו להבין שאימה המבססת את חוקיה על הקוראן העתיק, הזר לנו, איננה בהכרח מחוק ציוויליזציה. מה שהסעודים עשו לנסיכה המיסכנה ולמאהבה ב-1977 (מדובר בעריפת ראשים בסכין ארוכה) נעשה על-ידי חוקי ארצם, ושיטת העונשין המקודשת שלהם. אם המערב אינו יכול להסכים לכך, עליו להשתדל, לפחות, להבין".

העיתון הזה דורש להחרים את המישחקים האולימפיים במוסקבה.

הוגן לערבים. אנתוני תומאס אינו מגלה שום סימני-חרטה על הסרט. שום אדם בעולם אינו טוען שהסרט סילף את העובדות. הסעודים אינם יכולים להיות מחוסנים מביקורת בגלל הנפט. או מדיניותם האנטי-

שירת הברבור של הניצים

הרב שינדלר
שליטים חדשים, זמירות חדשות

מוטב מאוחר מאשר לעולם לא? יתכן. אלא שיר-נים, המכירים היטב את המימסד היהודי בארצות-הברית, בטוחים ששינדלר יקוד בשנה הבאה לצלילי חלילו של שימעון פרס. אז לא ידבר על זכויות היסטוריות, אלא על גבולות-ביטחון. אבל המדיניות המתואמת של ישראל ויהודי ארצות-הברית תישאר בעינה: התמקחות צייקנית על כל מטר מרובע, לא עם הערבים והפלסטינים, אלא עם האמריקאים. שלום כולל, רצון טוב והשתלבות כלשהי במרחב לא ייצאו מזה.

ערפ-התקרו, שאפף את המאבק על המועמדות הדמוקרטית לנשיאות בארצות-הברית, הולך ומתפזר. יותר ויותר יהודים מתחילים סוף-סוף להבין, שיצחונו של הסנאטור טד קנדי בניירוק היה ניצחון-פירוס אמיתי. דעת-הקהל הכללית בארצות-הברית, מחוץ לעיר ניו-יורק, רואה בגיימי קארטר קורבן לתעמולה אינטרסנטית, בלתי-אמריקאית. הי מישאל שהתפרסם בשבוע שעבר הוכיח בעליל שרוב האמריקאים תומכים בלחץ על ישראל, כדי להפסיק את ההתנחלויות.

כבר עתה ניתן להסיק שתי מסקנות. במידה לא-מבוטלת של ודאות: גיימי קארטר יביס את רונאלד רגאן. מייד אחרי הבחירות יפעיל הנשיא הנבחר לחץ חסרת-תקדים על ישראל, אבל באורח די פאסיבי. היהודים ימחו, אבל באורח די פאסיבי.

השבוע יצא השבועון בכתבת-שער ענקית, אוהרת מאוד, על הפלסטינים. בין השאר רואין גם הרב אלכסנדר שינדלר, מנהיג הקהילה הרפורמית, ועד השנה שעברה יור' ועד הנשיאים של האירגונים היהודיים. שינדלר היה תמיד יונה, אבל הוא גם מפורסם בפחדנותו ובהאבת-הכבוד שלו. מנחם בגין הרעיף עליו שבחים וכיבודים, ושינדלר גמל לו בסיוע ובשתיקות רועמות, הכל לפי צרכיו המשתנים של מישטר הליכוד.

עתה מציג שינדלר את עצמו כיהודי הומאני, התש אהדה כלפי הפלסטינים, והמכיר בזכותם לחיות בצד ישראל.

"אני חש כמעט קירבת-דם לפלסטינים", התמוגג שינדלר באוזני כתב טיים. "גורלם בקרב העם הערבי מזכיר את המעמד ההיסטורי של היהודים בעולם: נורדים חסרי-שורשים."